

Arrest

nr. 94 846 van 10 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u in 1943 geboren in Basra. U bent een soenniet van Arabische origine. In 1971 werd u lid van de Baathpartij. U zou tot de val van het regime in 2003 lid blijven van de partij. In deze periode klom u op tot het niveau van ‘amin sirr far’a’ (secretaris-generaal van een afdeling). Als ‘amin sirr’ had u de leiding over de far’a el Abile in Basra. Deze afdeling telde ongeveer 100 000 Baathleden. Van 1984 tot 1988 was u eveneens parlamentslid. Bij de val van het regime in 2003 vluchtte u uit angst voor de verschillende milities samen met uw gezin naar Tikrit. Daar zou u tot 2 maart 2012 ondergedoken verbleven hebben. U verklaart dat er in de periode dat u in Tikrit verbleef meerdere moordaanslagen op u werden gepleegd. Uw broer kwam in 2004 om het leven bij één van deze moordaanslagen. Zelf kon u echter telkens ontkomen. Volgens uw verklaringen wordt u gezocht door milities die door Iran gesteund worden. U verklaart dat u door hen gevisieerd wordt omwille van uw verleden als Baathist en parlamentslid, omwille van het feit dat u tot de al Sadoun familie behoort en omdat u een Arabische soenniet bent. Op 2 maart 2012 slaagde u erin om via Erbil naar

Turkije te vluchten. Op 8 maart 2012 reisde u per vliegtuig van Istanbul naar Brussel. De volgende dag vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw oude en nieuwe identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw rijbewijs, uw badge als DG van de opvoedingsinstantie in Basra, uw werkbadge als inspecteur van onderwijzers, een pensioendocument, uw diploma en de overlijdensakte van uw broer. Tevens legt u kopies voor van een dodenlijst die op het internet gepubliceerd werd waarop uw naam voorkomt, uw pensioenkaart als parlementslid, uw woonstkaart uit Tikrit, de eigendomsakte van uw huis in Basra, een krantenartikel uit 1979 over een congres van onderwijzers in Syrië, een uittreksel van burgerlijke staat, het nationaliteitsbewijs van uw broer en een voedselrantsoenkaart uit Tikrit."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker op grond van artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van bescherming onder het Vluchtelingenverdrag en van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw positie ten tijde van het Baathregime geloofwaardig wordt geacht. Bijgevolg is het in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt inderdaad aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie. Niettegenstaande het bestaan van een mogelijk terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asioldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt." De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevendenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders –, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd. Welnu, het Baathregime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan heeft zich samen met haar veiligheids- en inlichtingendiensten en het Iraakse leger schuldig gemaakt aan systematische en grootschalige misdaden tegen de menselijkheid en grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat ten tijde van het Baathregime op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering werden toegepast en burgers spoorloos verdwenen. Het Iraakse regime onder Saddam Hussein heeft zich met behulp van de Baathpartij en de veiligheids- en inlichtingendiensten schuldig gemaakt aan een stelselmatige aanval tegen de burgerbevolking. Tal van rapporten illustreren deze grove mensenrechtenschendingen. Deze praktijken werden met het oog op het zaaien van terreur en een klimaat van angst bovendien vrij openlijk verkondigd door het regime. Gezien uw positie kan er dan ook worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van deze praktijken. Uit uw verklaringen blijkt daarenboven dat u in 1995 binnen de Baathpartij was opgeklommen tot het niveau van 'amin sirr far'a' (CGVS, p. 6, 7). Bijgevolg behoorde u tot het hoogste kader van de Baathpartij. Zoals u zelf verklaart, stond alleen het Regionale Commando, de kern van het partijleiderschap en het hoogste beslissingsorgaan van de partij met Saddam Hussein zelf als secretaris-generaal aan het hoofd, nog hoger in de hiërarchie (CGVS, p. 17). Zelf stond u in uw

hoedanigheid als 'amin sirr far'a' aan het hoofd van een afdeling die ongeveer 100 000 Baathleden telde, van het laagste tot het hoogste niveau (CGVS, p. 11). U diende zelfs orders te geven aan uw ondergeschikten (CGVS, p. 20) Volgens uw verklaringen was u eveneens parlamentslid in de periode tussen 1984 en 1988 (CGVS, p. 7). Het staat vast dat het regime van de Baathpartij onder Saddam Hussein zich in de periode tussen 1979 en 2003 schuldig heeft gemaakt aan schendingen van de mensenrechten. In Basra, de stad waar u geboren en getogen was, hebben er in 1991 en in 1999 sjiitische opstanden plaatsgevonden. Uit meerdere rapporten blijkt dat deze opstanden gepaard gingen met grove schendingen van de mensenrechten door zowel de opstandelingen als leden van het Iraakse leger, de veiligheids- en inlichtingendiensten en functionarissen van de Baathpartij. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Baathpartij onder Saddam Hussein gevormd werd tot een executive structuur die een weerspiegeling was van het staatsapparaat. De veiligheidsdiensten garandeerden loyaliteit binnen de partij en de Baathpartij speelde een belangrijke rol binnen de veiligheidsdiensten aangezien de meerderheid van de veiligheidsdiensten ook lid waren van de Baathpartij. Tijdens conflictperiode voerde de Baathpartij bovendien de directe controle uit over de veiligheidsdiensten. Betrokkenheid bij schendingen van de mensenrechten kan reeds vanaf het niveau van kandidaat-lid geenszins worden uitgesloten. Gelet op het feit dat u decennialang een leidinggevende positie bekleedde binnen het Baathregime ten tijde van Saddam Hussein en in acht genomen de uitvoerig gerapporteerde en massieve mensenrechtenschendingen die begaan werden door het regime bestaan er aldus ernstige aanwijzingen dat u door uw functie een (mede)verantwoordelijke rol speelde in het begaan of faciliteren van deze misdrijven. Uw verklaringen zijn van die aard dat dit vermoeden versterkt wordt. Doorheen het gehoor valt immers op dat u een beeld schetst van het regime van Saddam Hussein, de Baathpartij en haar veiligheidsdiensten dat niet strookt met de toenmalige werkelijkheid. Ook uw verklaringen over uw persoonlijke verantwoordelijkheden en activiteiten binnen het Baathregime zijn verhullend en onwaarschijnlijk te noemen in het licht van de beschikbare informatie. U ontkent aanvankelijk expliciet dat het regime van de Baathpartij zich ooit schuldig zou hebben gemaakt aan schendingen van de mensenrechten (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met het belang van de waarachtigheid van uw verklaringen tijdens uw asielprocedure geeft u uiteindelijk toe dat het mogelijk is dat dit wel gebeurde maar dat de burgerlijke organisatie van de Baathpartij dit niet deed. U verklaart later wel herhaaldelijk dat het mogelijk is dat de veiligheidsdiensten zich soms wel schuldig zouden hebben gemaakt aan schendingen van mensenrechten (CGVS, p. 17, 18, 21). Met deze veiligheidsdiensten zou u echter nooit contact hebben gehad (CGVS, p. 12, 13). Verder blijkt dat u de schendingen van de mensenrechten die plaatsvonden tijdens het neerslaan van de sjiitische opstanden in Basra in 1991 en 1999 tracht te verbloemen. Zo stelt u dat in 1991 alleen de mensen die daadwerkelijk bloed aan hun handen hadden werden gestraft maar dat het er niet zoveel waren. U beweert verder nog dat er in Basra toen niet zo veel moorden gebeurden en dat de 'criminele feiten' in die periode beperkt waren. Gevraagd of er in Basra ooit sjiieten willekeurig werden opgepakt, antwoordt u verder ontwijkend dat er in Basra nooit vijandschap was tussen de soennieten en de sjiieten (CGVS, p. 13, 14, 23). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de toenmalige werkelijkheid. Zoals reeds gesteld, blijkt uit meerdere rapporten dat deze opstanden gepaard gingen met grove schendingen van de mensenrechten door zowel de opstandelingen als leden van het Iraakse leger, de veiligheids- en inlichtingendiensten en functionarissen van de Baathpartij. Het neerslaan van de opstand van 1991 gebeurde onder meer door massale executies en bruto geweld waarbij gewone burgers allermist werden ontzien. U bekleedde op dat moment reeds de hoge positie van 'udu far'a' in Basra bij de Baathpartij. U verklaart verder dat er op dat moment slechts twee far'a waren in Basra en dat de hierboven reeds vermelde Ali Hassan al- Majid toen de vertegenwoordiger van de partij in Basra was (CGVS, p. 13, 14). Deze man die ook bekend staat onder de naam Chemical Ali werd herhaaldelijk tot de doodstraf veroordeeld onder meer omwille van zijn aandeel in het neerslaan van de opstand van 1991. In 1995 werd u zelf verkozen tot 'amin sirr far'a' in Basra. U stond toen aan het hoofd van een afdeling die 100 000 Baathisten telde. U zou deze functie uitoefenen tot de val in 2003. Tijdens deze periode vond in 1999 de zogenaamde Sadr intifada plaats. Het neerslaan van deze opstand, de zogenaamde 'Basra massacre', ging eveneens gepaard met grove schendingen van de mensenrechten. Uit een rapport van Human Rights Watch over deze opstand blijkt bovendien onomstotelijk dat de plaatselijke leiders van de Baathpartij alsook gewone Baathisten rechtstreeks en persoonlijk betrokken waren bij de arrestatie, foltering en executie van, vermeende, opstandelingen. Gezien uw toenmalige positie binnen de Baathpartij kan er worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van de gebeurtenissen in Basra in 1991 en 1999. Bovendien bestaan er meer dan ernstige aanwijzingen dat u een (mede)verantwoordelijke rol speelde in het begaan of faciliteren van de toenmalige misdrijven tegen de menselijkheid. Ook uw verklaringen over uw persoonlijke activiteiten binnen de Baathpartij en hun mogelijke gevolgen zijn ontwijkend, verhullend en weinig geloofwaardig in het licht van de beschikbare informatie over het regime van de Baathpartij en de toenmalige situatie in Basra. Baathleden dienden om in aanmerking te komen voor bevordering blijkt te geven van onvoorwaardelijke loyaliteit door het

uitvoeren van opdrachten gaande van het opsporen van deserteurs tot het uitvoeren van represailles tegen de bevolking in coördinatie met de veiligheidsorganen van de staat. U ontkent echter voortdurend elke betrokkenheid bij zulke gebeurtenissen. U beperkt zich tot de verklaring dat Baathleden enkel de plaats konden aanduiden aan de veiligheidsdiensten waar arrestaties uitgevoerd dienden te worden. Wat er daarna gebeurde was de verantwoordelijkheid van het gerecht en de veiligheidsdiensten. Wanneer u de eenvoudige vraag wordt gesteld wat u tijdens uw carrière diende te doen met mensen die kritiek spuiden op de partij antwoordt u herhaaldelijk ontwijkend en verhullend. U ontkent dat dit ooit gebeurde en verwijst voortdurend naar de toenmalige wetten waarbij u de verantwoordelijkheid in zulke gevallen bij de veiligheidsdiensten legt. Op een bepaald moment reageert u zelfs met een grapje dat gangbaar zou zijn geweest in die periode. Uit het grapje blijkt echter dat niemand in die tijd kritiek durfde te geven. Op de vraag waarom mensen dan wel geen kritiek durfden te geven op het regime antwoordt u opnieuw herhaaldelijk ontwijkend en beweert u uiteindelijk dat dit in Basra nooit gebeurde omdat de mensen in Basra stabiel en kalmer waren dan de rest van de Iraakse bevolking (CGVS, p. 14, 15, 17, 18, 22, 23). Zoals reeds eerder werd aangehaald, blijkt uit de beschikbare informatie dat de toenmalige situatie in Basra bezwaarlijk stabiel en kalm genoemd kon worden. Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat plaatselijke Baathisten en lokale leiders van de Baathpartij rechtstreeks en persoonlijk betrokken waren bij de massale mensenrechtenschendingen die plaatsvonden tijdens de periode waarin u een hoogst verantwoordelijke en leidinggevende functie bekleedde binnen de Baathpartij in Basra. Dergelijke ontwijkende en onwaarschijnlijke verklaringen versterken dan ook eens te meer het vermoeden dat u uw daden en verantwoordelijkheden tracht te minimaliseren en te ontkennen. Dit schept een aanvullend vermoeden van betrokkenheid bij mogelijke schendingen van de mensenrechten. Vervolgens blijkt dat u ondubbelzinnig verklaart dat de Koerdische bevolking tijdens het regime van Saddam Hussein nooit vervolgd zou zijn geweest (CGVS, p. 19). De Anfal campagne omschrijft u als een gevecht in het noorden waarbij Iran steden zou hebben aangevallen waarbij het chemische wapens zou hebben gebruikt (CGVS, p. 16). U verklaart eveneens dat het Iraakse regime zelf nooit chemische wapens zou hebben ingezet tegen de eigen bevolking (CGVS, p. 17). Het is echter alom bekend dat de Anfal campagne een serie van systematische aanvallen was tegen de Koerdische bevolking in Noord-Irak waarbij tienduizenden slachtoffers vielen. Deze campagne duurde officieel van februari 1988 tot september 1988. De voorbereidingen begonnen echter al in 1987 door de aanstelling van Ali Hassan al-Majid. Door deze aanstelling kwam de controle over het beleid tegen de Koerdische opstandelingen onder bevel van de Baathpartij zelf te liggen. Het is eveneens algemeen bekend en bewezen dat het Iraakse leger op 16 maart 1988 chemische wapens inzette tegen de burgerbevolking van Halabja in Noord-Irak. Aangezien u verklaart dat u van 1984 tot 1988 deel uitmaakte van het Iraakse parlement en de eerstvolgende parlementsverkiezingen plaatsvonden op 1 april 1989 was u op het moment dat de Anfal campagne en de chemische aanval op Halabja plaatsvonden parlements lid. Gezien uw toenmalige functie als parlements lid voor de Baathpartij kan er dan ook worden aangenomen dat u volledig op de hoogte was van deze gebeurtenissen en dat u bovendien door uw functie een (mede)verantwoordelijke rol speelde in het begaan of faciliteren van deze misdrijven tegen de menselijkheid. Hoewel de reële macht in Irak in handen was van de Revolutionaire Commandoraad (RCC) diende het Iraakse parlement de wetsvoorstellen van de RCC immers te ratificeren of te verwerpen. Hoewel u aanvankelijk nog ronduit verklaarde dat er nooit mensen zonder reden werden opgepakt, geeft u zoals eerder vermeld uiteindelijk wel toe dat onschuldigen soms wel degelijk werden gefolterd door de veiligheidsdiensten. Eén van hen blijkt nota bene uw neef te zijn geweest (CGVS, p. 21). Verder heeft u weet van het feit dat deserteurs en criminelen als straf amputaties ondergingen. U benadrukt wel dat dit enkel gebeurde na veroordelingen door de rechtbank en refereert daarbij eveneens aan de huidige praktijken in Saoedi-Arabië. Hierdoor ontstaat de indruk dat u bovenvermelde praktijken tracht goed te praten. Gevraagd naar de praktijk van het brandmerken verklaart u bovendien dat dit door de personen zelf werd gedaan. U doet uitschijnen dat gelovige mensen zichzelf brandmerkten om aan te tonen dat ze diepreligieus waren. Van het feit dat deze mensen als straf werden gebrandmerkt, heeft u nooit gehoord beweert u (CGVS, p. 21, 22). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat deze praktijk wel degelijk als straf werd uitgevoerd en dat ze in bepaalde gevallen zelfs werd uitgezonden op de Iraakse televisie. Bovendien werden deze praktijken per decreet van de RCC uitgevaardigd in 1994. Uw bewering dat u hier nooit van gehoord hebt, is dan ook ronduit ongeloofwaardig. U versterkt hierdoor opnieuw het reeds bestaande vermoeden dat u als senior partijlid van de Baathpartij een (mede)verantwoordelijke rol speelde in het begaan of faciliteren van deze praktijken. De informatie waarop het CGVS zich baseert, is toegevoegd aan het administratief dossier. Rekening houdend met de beschikbare informatie over het Baathregime en rekening houdend met de leidinggevende positie die u binnen de hiërarchie van de Baathpartij innam waardoor u tot de hoogste niveaus van het toenmalige regime behoorde in een periode waarin dit regime zich schuldig maakte aan grove schendingen van de mensenrechten, moet worden geconcludeerd dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat u medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in

artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Bovendien creëren uw ontwijkende, verbloemende en minimaliserende verklaringen een aanvullend vermoeden van betrokkenheid bij deze misdrijven. Uw verklaringen zijn dan ook niet van die aard dat u deze vermoedens op afdoende wijze kunt weerleggen. Er kan dan ook niet anders worden besloten dan dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u (mede)verantwoordelijk was voor misdrijven die ressorteren onder artikel 1, F (a). Bovendien dient erop te worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan het Baathregime van Saddam Hussein en daarbij oplom tot één van de hoogst mogelijke niveaus van de Baathpartij. U werd in 1971 lid van de partij en bleef dit tot de val in 2003 (CGVS, p. 6). Op geen enkel moment heeft u zich proberen terug te trekken uit de Baathpartij. Zoals hierboven wordt beschreven, blijkt uit uw verklaringen bovendien dat u geen afstand neemt van de praktijken van het toenmalige regime. Gevraagd naar wat u op dit moment van het vroegere regime vindt, geeft u weliswaar toe dat er fouten werden gemaakt. Het blijkt echter dat u enkel doelt op de verschillende oorlogen die het regime met de buurlanden voerde en dat naar uw mening enkele toenmalige hooggeplaatsten niet over de nodige competenties zouden hebben beschikt. Tegenover de Iraakse bevolking zou het regime enkel de fout hebben gemaakt dat het teveel budget besteedde aan defensie (CGVS, p. 20, 21). Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient u op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 juncto artikel 1 F van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 55/4 van de voornoemde wet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. De documenten die u voorlegt, bevestigen uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit, afkomst, uw professionele positie ten tijde van het regime van Saddam Hussein en het feit dat u na de val van dit regime vervolgd wordt, maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, hem als vluchteling te erkennen en hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verzoeker is vooreerst van mening dat *het bestreden arrest van de Raad* artikel 3 van het EVRM schendt. Hij stelt dat de Raad de bewijslast verkeerd heeft toegepast en hem een zwaardere bewijslast oplegt dan wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist. De Raad maakt volgens hem immers geen onderscheid tussen personen die niet tot een kwetsbare groep behoren die op systematische wijze het voorwerp uitmaakt van ontorende behandelingen en personen die wel tot zo'n groep behoren.

Verder voert verzoeker aan dat artikel 10 van het EG-Verdrag is geschonden.

Tot slot meent verzoeker dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij stelt dat zijn leven in Irak in gevaar is en dat het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Irak verre van rooskleurig is. Hij stelt dat de commissaris-generaal hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert zonder daarmee rekening te houden.

2.2. De Raad sluit zich vooreerst aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekers positie tijdens het Baathbewind geloofwaardig is en dat verzoeker bijgevolg gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad is echter van mening dat verzoeker moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1, F, 1 van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: “*De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen*”.

Artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid moet worden verstaan: “... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen

zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.” Opdat er sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten de handelingen volgens dit artikel deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Volgens artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet moeten ook personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Opdat er van deelneming aan zo'n misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, wat inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr. 18).

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoeker medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. In een periode waarin het Baathbewind zich schuldig maakte aan grove schendingen van de mensenrechten had verzoeker immers een leidinggevende positie binnen de Baathpartij en behoorde hij tot de hoogste niveaus van het toenmalige bewind. Bovendien werkte hij vrijwillig en in volle bewustzijn mee aan het Baathbewind en klom hij daarbij op tot één van de hoogst mogelijke niveaus van de Baathpartij. Op geen enkel moment heeft hij zich proberen terug te trekken uit de Baathpartij. Bovendien neemt hij ook geen afstand van de praktijken van het toenmalige bewind.

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift.

Om dezelfde redenen moet verzoeker ook worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 55/4, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat *“een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven”*.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert zonder rekening te houden met de veiligheidssituatie in Irak en met het feit dat zijn leven in Irak in gevaar is. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet heeft geweigerd maar hem heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers betoog dat zijn leven in Irak in gevaar is en dat het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Irak verre van rooskleurig is, is hier dan ook niet dienstig. Bijgevolg kan er om die reden ook geen schending zijn van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verder houdt verzoekers betoog over de schending van artikel 3 van het EVRM geen steek. Verzoekers argument is immers gericht tegen een arrest van de Raad, terwijl verzoekers beroep gericht is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 mei 2012. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat hij in deze geen verwijderingsmaatregel neemt, zodat er ook geen sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tot slot verduidelijkt verzoeker niet waarom hij meent dat artikel 10 van het EG-Verdrag is geschonden. De Raad wijst erop dat het niet aan hem is om te raden naar de wijze waarop deze rechtsregel hier zou kunnen zijn geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER